

CO KDYŽ SE TA NEJHORŠÍ VĚC,
KTEROU JSTE KDY UDĚLALI,
ŠÍŘÍ JAKO

VIRÁL

HELEN FITZGERALDOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

THRILL

HELEN FITZGERALDOVÁ

VIRÁL

CO KDYŽ SE TA NEJHORŠÍ VĚC,
KTEROU JSTE KDY UDĚLALI,
ŠÍŘÍ JAKO

VIRÁL

HELEN FITZGERALDOVÁ

Copyright © Helen FitzGerald, 2016
Translation © Lukáš Novák, 2016

ISBN 978-80-7473-492-2 (PDF)

První kapitola

V Magalufu jsem kouřila péro dvanácti klukům.

Zatím to vidělo dvacet tři tisíc devadesát šest lidí. Mohla mezi nimi být moje matka, můj otec, moje mladší sestra, babička, druhá babička, děda, můj šéf, můj učitel biologie a James, kluk, se kterým už šest týdnů chodím.

Kde jsi? Už asi ikstá esemeska od Jamese.

Nehodlám mu to prozradit. Ani jemu, ani nikomu dalšímu.

Dvacet čtyři tisíc sto čtyřicet tři. Třeba naše trenérka netballu, ten prodavač ze Sparu na Long Road. Barry Craig, ten kluk odvedle. *Tá vypadá jako...* nejspíš si říkal, když na to koukal u sebe v pokoji. *No ne! Žvětšit, stopnout. Tak je to ona? Ty bláho, Su!*

Celkový počet mých orálních sexuálních styků dosáhl po incidentu v Coconut Lounge čísla dvanáct. Správně, nikdy předtím jsem to nedělala. Dokonce ani tehdy, když ho na mě Greg Jamieson vytáhl v křoví během expedice v rámci programu Cena vévody z Edinburghu. Dokonce ani s Jamesem, který se před dvěma týdny dostal teprve na druhou metu. Jsem přece upjatá, pruderní Su. Skoro nikam nechodím, radši se doma učím, a když už vyrazím ven, většinou jsem ta, která ostatním dolévá vodu, kupuje chipsy a pak zavolá

taxíka. Nemám potřebu mluvit sprostě a nelíbí se mi, když mluví sprostě ostatní, pokud to pro přesné vystižení situace není absolutně nezbytné (viz výše, první řádka).

Mám vážně tak špičatou bradu? To nemůžu být já. Nejsem žádná sexuální dračice ani rebelka. Černá ovce rodiny je přece Lea. Lea se každý víkend opíjí. Lea vyšperkovává svá sdělení pepnými výrazy, přestože by byla mnohem působivější bez nich. Lea se vyspala se spoustou kluků, a dokonce i s několika o dost staršími muži. Na displeji mého mobilu by teď měla být Lea.

Musím mít telefon v nabíječce, abych si to mohla přehrávat pořád dokola. Tohle je každopádně moje zelená květovaná halenka, to jsou moje vlasy, moje ústa, moje oči. Brada? Ano, jsem to fakt já. A naši to viděli, anebo se na to zrovna teď dívají.

Tady v pokoji je hrozná zima. Bydlím ve třetím poschodí čtyřpatrového dvouhvězdičkového hotelu na okraji městečka Puerto Pollensa. Je tu úzká dvojpostel, okno, které nejde otevřít, a koupelna, kde je pořád mokro, i když ji člověk nějaký čas nepoužívá. Tapeta se u stropu odlepuje a na třech místech je flekatá. Postel stojí u zdi pod oknem. Z druhé strany je k ní přiražený viklající se noční stolek. Jediným zdrojem světla je chabě svítící úsporná žárovka, která visí nakřivo v čínském lampionu zavěšeném u stropu.

Video zveřejnil dnes ve 3:20 ráno „Xano“. Píše o sobě, že je „britský filmový režisér“. Záběry z mobilu, kamery, nebo čím mě to vlastně natáčel, jsou roztřesené, pokud se chce prohlašovat za režiséra, měl by na tom víc zapracovat. Xano je jediný člověk, jehož tvář není na videu vidět. V davu napočítám celkem čtyřicet sedm lidí. V kruhu kolem mě čeká dvanáct kluků, až na ně dojde řada. Všichni ostatní stojí za nimi, v rukách drinky, a povzbuzují mě výkřiky. Někteří z nich na mě

míří telefony, ale pokud si něco nahráli, nezveřejnili to, nebo spíš: *ještě* to nezveřejnili. Mnohokrát jsem si to stopla a zvětšila a zatím se mi podařilo v davu poznat pět lidí. Tohle je ten chlápek, co tam dělá naháněče. Je do půl těla nahý, aby dal vyniknout vzorovému pekáči buchet a dvěma vytetovaným ptákům na hladce oholeném hrudníku. To on nás vlákal dovnitř („Dobrý večer, dámy! Je libo drink zdarma, dámy? Dáte si Jägerbomby?“) a teď se zařadil mezi ty, kdo si mě natáčejí mobilem. V jednu chvíli se zasměje a vyprskne při tom trochu nějakého nápoje. Vzadu jsou vidět Millie a Natasha, společně drží velký džbán plný namodralého alkoholu, ve tváři mají napjatý výraz, jako by se bály, ale přesto nepouštějí z pusu průhledná brčka, nejsou dost vyděšené na to, aby přestaly pít nebo aby mě zastavily. Poznávám boty a kratasy jednoho z kluků stojících v kruhu. Je vidět jen od pasu dolů. Už si chystá nádobíčko. Má být pátý v pořadí a panikaří, ustupuje kus dozadu, má strach, že až se k němu dostanu, bude ho mít pořád ještě scvrklého a měkkého a že – moment – *dvacet čtyři tisíc sto sedmdesát jedna* lidí se tak dozví, že se mu nechce postavit. Má bílé boty, něco jako tenisky, ale kotníkové, zavázané bílými tkaničkami, které se klikatí mezi černě olemovanými očky. I jeho šortky jsou bílé, nohavice dole ohrnuté. Boxerky má šedé. Jmenuje se Euan. Millie se s ním třetí noc našeho pobytu zkusila vyspat, ale řekl jí, že všechno, co dělá, je špatně. Měla v plánu, že pokud nenarazí na nikoho lepšího, po Coconut Lounge se u něj trochu víc zasnáží. Když se k němu dostanu, má ho pořád měkkého a – ano – nic na tom nezmění ani moje ústa, takže Millie tam vzadu už zřejmě uvažuje o tom, že by se co nejrychleji měla poohlédnout po někom jiném, protože tohle je naše poslední noc v Maga, a tedy poslední šance na nezávazný prázdninový sex, který však

vyžaduje funkční penis. Když si Euan zapne poklopec a vytratí se, video zastavím. Millie už pohledem pátrá po vhodné náhradě za něj. A tady je Lea, moje sestra. Postává vzadu, sleduje to přes hlavy ostatních, usmívá se, tleská a pokřikuje: „Jedu, jedu, jedu!“

PROSÍM, ozvi se. Neměj strach, miláčku. Všechno bude dobré. Dej mi prosím vědět, že jsi v pořádku. Esemeska od mámy, už sedmnáctá. Táta jich poslal třiadvacet, Woojin třináct, James sedm, Ashleigh tři, Jenny dvě a Lea, moje sestra, nenapsala od okamžiku, kdy jsem nedorazila na letiště v Palmě, ani jednu jedinou.

Zajímalo by mě, jestli máma píše od soudu. Máma je totiž šerif: ne ten s koltem a s americkým přízvukem, ale s parukou a přízvukem typickým pro západní Skotsko: šerif je termín pro soudce u nejvyššího soudu hrabství... V soudní síni ji lidé musejí oslovovat „madam“ a Lea jí tak říká taky, když ji máma něčím naštve. Ale možná je doma, třeba si vzala volno, poprvé od toho dne, kdy před pěti lety umřel její táta. Anebo je na policejní stanici. Možná se rozhodla ohlásit mé zmizení! Možná mě zkouší vystopovat pomocí telefonního signálu!

Vyndávám ze svého supermoderního telefonu Ri7 SIM kartu a baterii a dupu po nich. Jediným výsledkem je, že mě rozbolí bosá chodidla. Ohýbám maličkou kartu, dokud se nezlomí, pak ji spláchnu do záchodu, stojím v koupelně v centimetrové vrstvě studené vody a sleduju, jak SIM karta klesá ke dnu, ale nemizí.

Millie zřejmě tu noc vůbec nešla spát. A Lea a Natasha taky ne. Když jsem se vzbudila na zemi v koupelně apartmánu, který jsme si pronajaly, byla jsem sama. Z dálky bylo slyšet neodbytné vyzvánění mého mobilu, zzz, zzz, zzz. Několikrát jsem se vyzvracela a pak jsem se ploužila bytem, až jsem po zvuku telefon konečně objevila v kuchyňském dřezu.

Volala Millie. „Su, radši se posad', protože...“

Kufr i většinu svých věcí jsem nechala v apartmánu. Doběhla jsem k nejbližšímu bankomatu, ze své cestovní platební karty Thomas Cook jsem vybrala všechno až na dvacet euro, pětapadesát euro jsem zaplatila za taxi, které mě zavezlo z jednoho konce ostrova sem, na druhý, a zbytek jsem dala za tenhle pokoj na týden. Máma má spoustu známých. Určitě už mě tu vypátrala díky telefonnímu signálu. Beru si tašku a mizím.

Nemám peníze a netuším, kam jít. V bance pár bloků od hotelu si z karty vyberu to, co jsem tam včera nechala – dvacet euro. Když ale z bankomatu vyjede potvrzení, stojí na něm, že zůstatek na kartě je šest set dvacet euro. Máma je prostě poklad.

Vyberu si tedy dalších tři sta euro, pořídím si baseballovou čepici a sluneční brýle, dojedu taxíkem do přístavu a koupím si lístek na trajekt do Barcelony, který odplouvá za dvacet minut. Víím, že bych měla mámě zavolat, že jsem v pořádku, ale na přímý rozhovor s ní ani s nikým jiným se necítím. Zjistí, že jsem si vybrala peníze z karty, takže to není tak, že bych ji nechávala trpět. Bude jí jasné, že jsem živá. Mám v plánu skrývat se tak dlouho, než se objeví další video, další virál. Bude to muset být něco opravdu dobrého, jako třeba ten hit s motorovou pilou z roku 2013. Nějaký kluk tenkrát natáčel kamaráda, zatímco kamarádův otec v pozadí testoval svůj narozeninový dárek, motorovou pilu, s níž chtěl uříznout větev, která rostla příliš blízko jejich domu. Jeho žena mu přidržovala žebřík, ale zřejmě ne dost dobře, protože muž ztratil rovnováhu, spadl, svou drahocennou pilu při tom ale nepustil z ruky, takže manželce v pádu uřízl hlavu. I takové oscarové kousky se na webu najdou. Překonat moje video bude těžké – rozhodně na to nebudou stačit koťátka na trampolíně ani tlouštíky, který mizerně, zato s neuvěřitelným

zápalem tancuje oblečený jen do nepříliš lichotivých slipů. Bude to muset být něco hrozného, něco šokujícího. Ale jsem si jistá, že nakonec někdo udělá něco horšího než já, a až se to stane, posunu se v Googlu až na druhou stránku výsledků vyhledávání a v tom nikdy nekončícím kolotoči hanby mě nahradí nějaký nový chudák. Jakmile zmizím z první stránky, zavolám mámě, vrátím se domů, vysvětlím to všechno Jamesovi a začnu zase chodit do školy. Zase bude všechno v pořádku. Jsem rozumná holka a vím, že to celé pravděpodobně jednou pomine a já to přežiju.

Přežila jsem totiž v životě už leccos. Dokonce i tehdy, když mě moje biologická matka nechala na ulici v Soulu, to se mnou dopadlo dobře. A to mě přitom neodložila do relativního bezpečí babyboxu. Žádné tehdy neexistovaly. Teprve řadu let po mém narození pastor Lee Jong-rak vyrobil poštovní schránku o velikosti novorozence a umístil ji před vchod do sirotčince Jusaran v Soulu, aby padlé ženy a dívky měly kde zanechat plody svých pochybení. Jeho počin vyvolal u jisté části veřejnosti zděšení a pohoršení, u jiné zase pochopení a úctu. Ale já se ještě musela obejít bez babyboxu. Já skončila před policejní stanicí v prodřeném proutěném košíku bez jediného kousku látky, jen s korejsky psaným vzkazem od své biologické matky: „Jmenuje se Su-Jin. Prosím, postarejte se o ni. Mně je 17.“

Naši mi ten vzkaz dali, když mi bylo šest, poté, co mi vysvětlili, jak jsem výjimečná, protože když jsem byla malá, vybrali si mě. Jako bych si už dávno sama nevšimla, že já a Lea nejsme stejné. Lea je bílá. Má normální jméno. Před tímhle vážným pohovorem mi naši vždycky říkali Su-Jin. Nedlouho po něm jsem je poprosila, aby vynechali to Jin, chtěla jsem být Su. Od té doby jsem pro všechny Su, tedy kromě Ley. Ta, jak-

mile s ní začala cloumat puberta, mi začala říkat Su-Jin, s důrazem na to Jin, aby bylo jasné, co tím chce říct. Když nám bylo třináct, přidala ještě *čong*; přitom já jí nikdy nenadávala do podřobaných ksichtů, i když bych klidně mohla. Když od ní tohle oslovení poprvé (a naposledy) uslyšela máma, zuřila. „Tohle slovo my nepoužíváme, mladá dámo! Je to hanlivý výraz a používají ho jen lidi, kteří si nejsou jistí sami sebou a připadají si méněcenní. Takovým lidem se říká rasisti. Rozumíš mi, Leo? Najdi si ve slovníku, co znamenají slova „hanlivý“ a „rasismus“, a tamto slovo už nikdy neopakuj.“ Lea sice ten výraz používala dál, ale už nikdy před mámou.

Vzkaz od mé biologické matky naši dostali, když si mě vyzvedávali v adopční agentuře. Byl napsaný červenou propiskou na zadní straně ubrousku. Táta ho i s překladem do angličtiny nechal zarámovat a oba rámečky pak pověsil na zeď v mém pokoji. Celé měsíce pak vypadal můj rituál před spaním následovně: poté, co mi máma a táta dali pusu na dobrou noc, zhasli světlo a zavřeli dveře, znovu jsem rozsvítila, posadila se na postel a upřeně zírala na zarámovaný vzkaz i na jeho překlad.

Jmenuju se Su-Jin.

Když jsem se narodila, mojí matce bylo sedmnáct.

Byla zdvořilá. Napsala: *Prosím*, postarejte se o ni.

Měla červenou propisku, nebo si ji půjčila, a uměla psát. Ubrousek byl čtvercový, bílý (teď už trochu zažloutl), podobný, jaké dávají v kavárně Starbucks.

Naši mi řekli, že policejní stanice, kde mě moje biologická matka nechala, byla ve čtvrti Myeong-dong. Mnohokrát jsem si ji prohlížela na Google Street View. Je to budova z červených cihel s obloukovými vchodovými dveřmi. Působí příjemně, spíš jako galerie. Ulice v jejím okolí jsou plné obchodů (včetně kavárny Starbucks) a lidí v džínách. Všude je spousta neonových poutačů a pouličních stánků s mořskými plody, lívanci

a pálivými rýžovými koláčky (dala bych nevím co za to, aby je prodávali i ve Skotsku). Na silnicích jsou jízdní pruhy pro cyklisty. Před dveřmi na policejní stanici žádný proutěný košík nestojí. Roky jsem se kolem toho místa virtuálně ometala, klikáním posouvala záběr doleva i doprava, zvětšovala si ho, otáčela o sto osmdesát stupňů, všímala si všech maličností v okolí místa, kde na mě moje biologická matka naposledy pohlédla. Mimoszemšťanovi, který by sem zabloudil (což je i můj případ), musí Myeong-dong připadat jako báječné místo. Ženy tu neodkládají novorozeňata, ale upíjejí ze sklenic mangové mojito.

Moje matka možná bydlela jen kousek odsud. Asi sem došla pěšky, nejspíš v dešti, protože jsem se narodila uprostřed *jagma*, období dešťů. Na matčině vzkazu žádné datum není, ale mladá dobrovolnice v sirotčinci našim řekla, že jsem byla odložena 2. července jen pár hodin po narození. Takže moje biologická matka možná k policejní stanici v Myeong-dong došla pěšky, pokud žila nedaleko, nebo tam přijela na kole, jestli bydlela až kdoví kde, mě měla zavěšenou v šátku na břiše nebo možná v nějakém batohu nebo jsem se prostě pohupovala v proutěném košíku, který držela v ruce. Každopádně nedlouho poté, co moje matka ten vzkaz napsala, už jsem byla přidělena Ruth Oliphantové (právničce z Glasgow) a Bernardu Brotheridgeovi (muzikantovi z Oregonu), čímž jsem získala to nejangličtější, nejnabubřeřejší a nejobtížnější hláskovatelné zdvojené-a-pomlčkou-spojené příjmení v dějinách lidstva.

Babybox by býval byl lepší než košík, zní to mnohem líp. Dvakrát jsem si ho do toho příběhu přidala. Jednou, když jsem to vyprávěla Ashleigh a Jenny na zahradě u Petera McAllistera. Bylo to na oslavě jeho šestnáctých narozenin. Obě z toho byly paf.

Kromě toho, že naši mi na zeď pověsili ten vzkaz, začali se taky kamarádit s jiným manželským párem, který měl rovněž korejské dítě. Jednou měsíčně nechali Leu u babičky nebo u tety Louise a my tři jsme v dešti vyrazili na dětské hřiště nebo na pláž, kde jsme na sebe já a Korejské dítě č. 2 zírali přes písek dun nebo písčoviště a naši rodiče si zatím vyměňovali recepty na rybí knedlíčky nebo polévku gamjatang. Po tom památném pohovoru v šesti letech jsme se s tátou taky každý večer z céděčka Rosetty Stoneové učili korejsky. Společně jsme opakovali:

Jmenuji se Su Oliphantová-Brotheridgeová.

Máte vodu?

Je mi líto, ale nerozumím.

a

Kde je tu toaleta?

Všechno tohle snažení mých rodičů mělo jediný cíl: abych díky tomu, že o své matce a o své kultuře vím všechno, co se dá, později neměla žádné potíže s vlastní identitou, a kdybych někdy jela do Jižní Koreje, abych si dokázala říct o vodu a zeptat se, kde je záchod (abych se té vody zase zbavila).

Naši mě adoptovali po mnoha letech pokusů o vlastní dítě: opakované potraty, IVF, celý tenhle kolotoč. Muselo to být vyčerpávající. Ve skříni v obývacím pokoji je celé album věnované tomu, jak si mě vyzvedli a přivezli domů. Je tam fotka pořízená v okamžiku, kdy mě v sirotčinci poprvé uviděli. Pak já v hotelovém pokoji. Já v letadle do Glasgow. Já v pokoji, který s vynaložením spousty času (a peněz) vyzdobili tak, „abych se cítila jako doma“. Na zdi visel obrovský plakát s jihokorejskou vlajkou. Jako malou mě akorát děsil – připadalo mi, že na mě ten červeno-modrý kruh uprostřed pomrkává. A ty čtyři černé znaky kolem něj znamenaly něco, čemu jsem nerozuměla, něco hroživého. Na další

zdi visela mapa Jižní Koreje. Třetí stěnu zdobil vzkaz od mé matky a jeho překlad do angličtiny, který táta přepsal a vytiskl, oboje v tenkých černých rámečcích. Nad mou postýlkou visel obraz ženských rukou se snad deseticentimetrovými nehty nalakovanými šikmými tlustými červeno-bílými proužky. Přes zápěstí měla ta žena položené paví pero.

(Poznámka pro budoucí rodiče dětí adoptovaných z Jižní Koreje i pro rodiče jakýchkoliv jiných dětí: jestli chcete svému miláčkovi přivodit noční můry, vyzdobte mu pokojíček tak, jak je popsáno výše.)

Měsíc po návratu z Koreje máma zjistila, že je těhotná. Zjevně se to stává často: najednou, po letech, kdy muž a žena na početí už ani nepomyslí, kdy o něj přestanou usilovat, přestanou po něm toužit, přestanou měřit teploty, počítat dny, aplikovat hormonální injekce, najednou báb.

Lea.

Má modré oči po mámě a tmavě hnědé vlasy po tátovi, ale i když si to všichni myslí, nikdy se o tom nemluví. Má pusku po babičce a rty po dědovi a bílou pleť jako všichni Oliphantovi a Brotheridgeovi kromě mě. Moje pleť je tmavá, i když ne moc, jako by moje „asiatství“ zůstalo po celá ta léta na slunci a na dešti a vyšisovalo, jako bych vlastně nebyla „barevná“, ale zároveň ani bílá.

A pleť Ley? Když jsme se jako malé společně koupaly, vypadala moje kůže ve srovnání s její jako pleť skutečně Korejky. Jak já se tenkrát usilovně drhla!

Vrata trajektu se otevírají. Je čas přeplout moře a na chvíli zmizet.

Druhá kapitola

Ruth Oliphantová byla na paruky zvyklá. Obvykle nosila krátkou šedivou paruku se třemi loknami nad každým uchem, která stála dva tisíce liber (alespoň podle listu *Daily Record*) a dobře doplňovala její klasičtější černou sukni a červený talár. Paruka, kterou na hlavě měla teď, byla zářivě růžová, střižená na mikádo s rovnou ofinou a dobře se hodila ke krátkým černým přiléhavým koktejlkám a růžové šerpě „Peggy se vdává“, kterou měla šikmo přes prsa. Na svých dvaapadesát byla neuvěřitelně sexy. Hladká pleť byla výsledkem mnoha let zdravého životního stylu a hektolitrů vypité vody. Za pevné štíhlé tělo vděčila výhradně vegetariánské biostravě a třiceti kilometrům, které každý den urazila na kole cestou z Doonu, kde bydlela, k soudu v Kilbarchie. Lidé se někdy smáli, když ji viděli, jak navlečená do cyklistického dresu šlape do pedálů, aby se po krátké sprše díky soudcovskému taláru proměnila zase v „madam“.

V přeplněném klubu nebyla zdaleka jedinou účastnicí předsvatební dámské jízdy, byla ale jediná, komu bylo přes pětadvacet, jediná, která kolem sebe neměla hlouček dalších deseti švitořících děvчат se stejnou šerpou, a jediná, která měla v úmyslu dát někomu něco do pití.

„Zřejmě sis spletla podnik, dámo. Taneční pro starší a pokročilé jsou o dva vchody vedle.“

„Ale copak, že by ti atraktivní šelma naháněla strach?“ Ustrkla co nejsvůdněji z koktejlu „Mnohočetný orgasmus“ a trochu se při tom předklonila, aby dala vyniknout svému výstřihu.

„Kdo ti nakukal, že jsi atraktivní?“ Když to říkal, nedíval se jí do očí, takže výstřih zabral.

„To mi nemusí nikdo říkat.“ Trvalo jí dlouho, než toho člověka našla, a její pátrání provázela stejná nejistota, jakou pocítovala i teď, když se jí to konečně povedlo. Co přesně má vlastně v plánu?

„Můžu si zkusit tvoji paruku?“ Prstem rozhoupal pramen růžových vlasů a podíval se jí do očí, ale nepoznal ji. Usmála se jeho neuvěřitelné hlouposti a hodila mu do piva pilulku.

Ne, paruku mu v žádném případě půjčit nehodlá.

Když jí manžel tehdy zavolal, měla za sebou odpoledne plné vazebních řízení. S parukou na hlavě absolvovala tři jednání týkající se výtržností, v jednom z nich šlo o domácí násilí, jedno napadení se zraněním, nebezpečné řízení motorového vozidla, vloupání a pár dalších, na které si teď už nemohla vzpomenout. Pamatovala si ale, že konec odpoledních jednání ji zastihl v dobré náladě. V několika z těch případů figuroval jako obhájce Michael MacDonald, prošedivělý elegán, který jí byl sympatický od prvního dne, kdy se s ním u soudu setkala. To bylo o dva roky dřív, když obhajoval toho nezvykle vymóděného mladíka. Ruth si tenkrát obžalovaného pozorně prohlédla – jeho značkový oblek kontrastoval s laciným velkým prstenem s motivem biliárové koule – a zařadila si ho jako „biliárového kluka“.

„Obžalovaného přemohl spontánní a zcela nezvladatelný výbuch hněvu,“ vysvětloval tehdy Michael, „když

po příchodu domů zjistil, že jeho přítelkyně mu rozstříhala všechna jeho značková trička na malé kousíčky. Jedno z těch triček bylo od Louise Vuittona a stálo čtyři sta padesát liber.“

Biliárový kluk Jim Docherty dal svému hněvu průchod tím, že zapálil psa své přítelkyně. Michael MacDonald za něj však příliš zapáleně neargumentoval. Podobně jako ve většině lidí, i v něm vzbuzovalo násilí na zvířatech větší emoce než násilí na ženách, takže proti verdiktu osmnácti měsíců vězení se nehodlal odvolávat. Ruth si ten případ dobře pamatovala nejen proto, že tehdy poprvé zažila MacDonalda v soudní síni, ale také kvůli výhrůžkám, kterými ji posléze biliárový kluk zahrnul: „Za tohle si tě podám, ty svině. Dávej si na mě bacha. Víím, kde bydlíš.“ Ruth se rozhodla to přídušené mumlání ignorovat, spolehnout se na to, že ho utiší justiční stráž, a pokračovat v jednání.

Krátce poté, co se s MacDonaldem poprvé setkala u soudu, ho ke svému překvapení viděla zpívat v představení komické opery *Piráti z Pennsans*, které hrál ochotnický soubor East Kilbride Gilbert and Sullivan Society, a musela uznat, že v ní opravdu působil jako „dokonalý vzor moderního generálmajora“, jak v jedné písni coby generálmajor Stanley zpíval. Byl nesmírně charismatický, což o něm ostatně mohla říci i dnes. Ruth se v soudní síni nikdy neusmívala, ale když MacDonald mluvil o posledním obviněném odpoledního jednání, měla co dělat, aby se úsměvu ubránila. Šlo o drobného jednadvacetiletého mladíka jménem Barry Andrew Malone, který se nějakým zázrakem dokázal navléct do o tři čísla menšího obleku.

„Pan Malone trpí poruchou opozičního vzdoru, madam,“ prohlásil MacDonald a pokynul gestem k přihloupce působícímu obviněnému, kterému z rukávů šedivého saka trčelo ještě skoro deset centimetrů sprané

košile a který působil, jako by nejradši každému z přítomných jednu vrazil. „To je oficiální diagnóza, která znamená, že pro pana Maloneho je obtížné vyhovět jakýmkoliv požadavkům, které jsou na něj kladeny, a snadno se s ostatními dostává do sporu. Laicky řečeno, madam, pan Malone byl diagnostikován jako klinicky nevychovaný. Inkriminovaného odpoledne ho tato nevychovanost trápila obzvláště silně a nehodlal tedy čekat ve frontě před pekárnou u Greggových v Queen Street. Madam, obviněný pociťoval v době údajného incidentu zoufalou potřebu dát si sýrovo-cibulový šáteček. Byly tři hodiny odpoledne, a on nesnídal ani neobědval. Údajná oběť ho zastavila se slovy...“ MacDonald si odhrnul stříbřitý pramen vlasů, který mu padl do tváře, když se sklonil, aby mohl ocitovat přepis: „*Kam se cpeš, počkej, až na tebe přijde řada, ty hulváte.*“ Pak pokračoval. „V tu chvíli se bohužel projevila ona neblahá psychická porucha, která, jak jsem již vysvětlil, je zcela mimo kontrolu mého klienta, protože pan Malone použil loket a strčil do údajné oběti, jistě Ellen Dunmoreové, která toho odpoledne stála ve frontě první a měla v úmyslu koupit si dva jahodové dortíky.“

Ruth se kousla do rtu, aby potlačila smích, a aniž vzhledla, zeptala se věcně: „Takže trvá na tom, že je nevinen?“

„Ano, madam.“

Na výzvu soudkyně Ruth Oliphantové obviněný povstal, čímž odhalil kalhoty obleku, jež byly v oblasti rozkroku napjaté k prasknutí, a zatímco soudní úředník odříkával data nařízených soudních jednání, tiše skřípal zuby. Poté všichni vstali, Ruth si posbírala dokumenty, opustila jednací místnost zadním vchodem a celou cestu do své kanceláře se tiše smála.

Na mobilu měla dvě hlasové zprávy od manžela. *Ruth, ozvi se, jakmile to bude možné,* prosil ji v první.

Druhá zněla: *Ruth, lásko, jsem na parkovišti přes ulici, počkám tu, dokud neskončíš. Musím s tebou mluvit. Je to naléhavé. Miluju tě.*

Bernard byl laskavý, milující muž. Už od dob, kdy se do sebe zamilovali – to bylo v Yosemitech – ji často oslovoval „lásko“ a skoro každý den jí opakoval, že ji miluje, ale když si vyslechla ty dvě zprávy, bylo jí jasné, že se něco stalo. Nejprve ji přepadl strach o Bernieho. Na rozdíl od ní nijak nevyznával zdravý životní styl; nadváhu sice neměl, ale byl to takový medvídek. Minulý listopad si stěžoval na bušení srdce. Jediným důsledkem hippie výchovy jeho rodičů byl Bernieho odpor k nemocnicím a lékům. K doktorovi s tím tedy nešel, místo toho skoro přestal jíst tuky a úplně vynechal alkohol, kávu nahradil zeleným čajem, každé ráno meditoval na pěnové podložce ve své pracovně a hlídal si, aby měl dost spánku. Dostal Bernie slabší infarkt? Čekal na ni teď na parkovišti, příliš tvrdohlavý na to, aby si zavolal záchranku, vyděšený z představy, že by měl jet do nemocnice? Shodila ze sebe paruku i talár, nechala je ležet na zemi a sotva popadajíc dech se rozběhla ze soudní budovy ven na parkoviště. Zatímco letěla ze schodů, došlo jí, že o Bernieho nejspíš nejde – kdyby dostal infarkt, nebyl by schopný sem vůbec dojet. *Hlavně ať se nestalo nic mým holčičkám, pomyslela si. Prosím, ať se to netýká mých holčiček.*

Když jí Bernard popsál, o co jde – že na internetu koluje nechutné video s její milovanou starší dcerou a že Su zmeškala letadlo a nevrátila se s Leou domů – Ruth si hluboce vydechla. „Díkybohu,“ zašeptala.

Bernard její úlevu nechápal a poprvé od loňského listopadového bušení srdce se rozkřikl. „Jak to myslíš, díkybohu?“

Ruth hlas nezvýšila. „Měla jsem strach, že mi řekneš, že jedna z nich je mrtvá.“

„Promiň, ale tohle...“ Podíval se na telefon ve své dlani, oči opuchlé a zarudlé od pláče.

Ruth si od něj telefon vzala. „Jak to najdu? Je to složitě?“

Bernard sklonil hlavu a unaveně si ji opřel o volant. „Ne. Stačí zadat *Magaluf*.“

Ruth si před soudním jednáním vždycky pročetla podklady třikrát. Prvnímu čtení říkala „emocionální sken“. Jaké pocity v ní daná událost vyvolávala? Věděla, že v její profesi člověk snadno okorá a znečitliví, a proto považovala za důležité, aby se dokázala vžít do toho, co cítila oběť: bolest, strach, zmatek. Během druhého čtení se snažila uspořádat si dosud známá fakta. Co se podle dostupných informací stalo? Jaký zákon při tom měl být porušen? Při třetím čtení se zaměřovala na to, co chybí. Které otázky ještě nepadly? Na které otázky zatím scházejí odpovědi?

Na sedadle spolujezdce vedle svého manžela poprvé zmáčkla PLAY, aby zahájila emocionální sken.

Obraz na displeji nabízí skrumáž převážně do půl těla nahých mužů a téměř nahých žen, všichni mají v ruce sklenice s nápoji. Kamera roztřeseně švenkuje z jednoho podnapilého obličej na druhý, občas se prudce vychýlí horizontálně či vertikálně a nechtěně zabere strop nebo podlahu. Je slyšet hluk: hlasitý hovor, smích, monotónní rytmus té příšerné hudby, co si ve svém pokoji pouští Lea. A tady už je Lea na videu, stojí vzadu, na sobě miniaturní oranžové šortky a horní díl modrých bikin, něčemu se rehtá tak usilovně, že jí z lahve vyšpláchne pivo. Jsou tu i Millie a Natasha, společně pijí nějaký obrovský koktejl.

„Pověz nám, jak se jmenuješ,“ říká muž s kamerou a namíří objektiv na podlahu, kam směřují pohledy všech přítomných.

Tó není Su. Nebo ano?

Na tanečním parketu, který ostatní pro tuto chvíli uvolnili, sedí dívka. Vzhledne ke kameře a usměje se. V záběru se octne kameramanova ruka, gestem naznačuje dívce, aby vstala. Dívka se ztěžka postaví na nohy a přiblíží tvář k objektivu kamery, na okamžik přitiskne oko až téměř k němu, pak uskočí a doširoka rozhodí nohy i ruce: „Ta-dá!“ Trup, který obvykle drží zpřímá, se teď naklání k jedné straně. Začíná malátně pohybovat pažemi do rytmu hudby. Zpola nepřítomným pohledem sleduje blikající a pohybující se světla. Otočí se doleva, pak doprava, mírně se uklání mužům, kteří ji mezitím obestoupili. Ostatní se také shluknou blíž, ale za kroužkem mužů nejsou k rozeznání, je vidět jen tmavé siluety.

„Jméno!“ dožaduje se kameraman znovu.

„Su Oliphantová-Brotheridgeová!“ V „Oliphantová“ jako by přebývaly samohlásky a „Brotheridgeová“ naopak vyjde jen jako shluk souhlásek. Dívka vyhrkne ještě jednou: „Su Oilecephantová-Bridgggeová z Doooonu!“

„Chtěla bys ještě Jägerbombu?“

„Jo!“

„Ano?“

„Ano!“

Z kroužku mužů zazní povzbudivé výkřiky, celý dav pak začne skandovat: „Su Elefantová! Su Elefantová!“

Obraz na okamžik zčerná, stříh, teď klečí Su před jedním z okolostojících mužů, který má šortky spuštěné ke kotníkům. Rukou uchopí jeho ochablý penis a bere si ho do úst. Skandování sílí: „Su Elefantová z Dooonu! Su Elefantová z Dooonu!“

„Jedu, jedu, jedu!“ vykřikuje Lea, jako by sledovala nějaký sportovní zápas.

Su posouvá ústa až ke kořeni mužova penisu, což není nijak těžké – pět centimetrů měkké tkáně – a zase

zpátky. Tam a zpátky, tam a zpátky, černé vlasy má rozčuchané a špinavé. Záběr se přesouvá za její týl: ještě čtyřikrát tam a zpátky, pak se do záběru proderou další šortky. Stále povadlý pěticentimetrový úd vyklouzne Su z úst. Su se po kolenou ztěžka posune o půl metru dál a stáhne nově se objevivší šortky.

„Jedu, jedu, jedu!“ Lea si svým pokřikem podmanila celý dav, opakují ho s ní.

„Děvka jedna zasraná,“ je slyšet tichý komentář kameramana. Zdá se, jako by ho ovládala zášť. „Ty krávo blbá. Kuř, děvko. Pořádně ho tam zasuš, ty čubko.“

Aby si Ruth udělala poměrně přesný obrázek o tom, co se stalo a jaké pocity to v ní vyvolává, nepotřebovala vidět víc než polovinu toho, co zatím zhlédla. Její krásnou dceru omámili drogami a hromadně zneužili. Bylo u toho zhruba padesát lidí: podíleli se na tom, nezabránili tomu, sledovali to. A tisíce dalších se dopouští spoluviny tím, že se na to dívají online.

Ruth cítila, jak jí rozhořčení vhnání horkou krev do tváří i do kůže na krku, zavřela oči a ten příšerný komentář pokračoval – *Děvko jedna, čubko...*

„To stačí.“ Bernard jí telefon sebral, vypnul přehrávání videa a vytočil číslo. „Su, to jsem já, táta. Oba s mámou víme, co se stalo, a vůbec se na tebe nezlobíme. Vůbec ne. To bude zase dobrý. Prosím, ozvi se nám. Máme tě moc rádi.“ Zavěsil. „Volám jí pořád dokola. Nebere to. Možná má vybitou baterku nebo je bez kreditu.“

Ruthina otce, který byl také úspěšný právník, jednoho dne ráno přešel nákladák. Ruth si tenkrát říkala, že pro sedmasedmdesátiletého muže je to nedůstojný způsob smrti: vyjde si ven, aby skočil pro mléko, a už se nevrátí. I když se za tu myšlenku nenáviděla, nemohla popřít, že jí to napadlo. Když kráčel po tom příliš úzkém pásu pro pěší u kruhového objezdu, určitě tím svým

charakteristickým způsobem klátil rukama. Nejspíš si pískal (pískal si totiž skoro pořád), když tu z kruhového objezdu vyjela obrovská cisterna s naftou a se skřípěním vytočila zatáčku těsně podél pásu pro pěší. Otcova pravá paže se podle všeho zachytila v mezeře nad kolem cisterny. Řidič si toho ani nevšiml, dokud ho o padesát metrů dál zuřivým máváním nezastavila žena s kočárkem. Silnici museli na několik hodin uzavřít, aby nikdo neviděl, jak z ní seškrabují různé části jeho těla.

Teď cítila povědomou směs žalu a trapnosti, a stejně jako tehdy, i nyní se za ten druhý pocit zastyděla. „Jistě. Musíme ji najít. Ty myslíš, že Su by si... Myslíš, že je...?“

„Určitě je v pořádku.“ Bernard vždycky dokázal zachovat klid. Vždycky uměl poskytnout útěchu. „Někde se schovává. Lea říkala, že z toho klubu odešla sama, ještě před nimi. A dneska ráno s ní Millie telefonovala. Je v pořádku. Je jenom vyděšená.“

„Bude potřebovat peníze. Pojď, zajdeme do banky.“

Ruth svým dcerám nabídla, že pokud pojedou na prázdniny spolu, je ochotna jim výlet zaplatit. Doufala, že Su, která byla vždycky rozumná, na svou sestru aspoň trochu dohlédne. Su se nikam moc nechtělo – už o těchhle výletech leccos slyšela – ale neodporovala, zřejmě proto, že podobně jako Ruth věřila, že na společné dovolené by se s Leou mohly zase trochu sblížit. Lea nápad zuřivě odmítla („V tom případě nikam nejedu! Nesnáším tě! Všechno musíš zkazit!“). Dokonce se pokusila našetřit si na cestu sama: našla si brigádu v čistírně, kde pracovala Su, jenže poté, co dvakrát zaspala, ji vyhodili a ona nakonec rezignovala. Su, smířená s tím, že pojedou také, navrhla, že si cestu zaplatí sama, měla na svém účtu v bance Santander peněz dost (Su totiž nezaspala nikdy a za poslední tři roky si našetřila víc než pět tisíc liber). Ruth ale nechtěla,

aby utrácela svoje těžce vydělané peníze, ty se jí ještě budou hodit na univerzitě; přiměla Su, aby svou kartu nechala doma, a oběma dcerám dala cestovní platební karty Thomas Cook. Od každé z nich si nechala vystavit duplikát, aby jim mohla karty dobít, kdyby děvčatům peníze došly. V bance Clydesdale kousek od soudu vložila na Suinu kartu šest set euro a celou cestu domů se marně pokoušela Su dovolat.

Když za ní zapadly dveře jejich domu, uvědomila si Ruth, že tahle událost je něco úplně jiného než smrt jejího otce. Její dcera byla nezvěstná, ne mrtvá. Pohroma, která Ruth stihla, se nepřevalila a nepominula, ta stále trvá. Víc než dvacet tisíc zhlédnutí? Ano, o hodně víc. Na zápraží však neležely květiny, na záznamníku nebyly žádné soustrastné zprávy a nikdo ze známých se nezastavil s kastrůlkem dušeného hovězího.

Ruth vytáčela číslo do práce a zároveň se zuřivě snažila přivolat Leu, která naprosto nepochopitelně nastoupila do letadla bez své sestry. Měla tam zůstat a hledat ji. „Leo! Leo?“ Lea se neozývala, zato na druhém konci linky se ozvala Ruthina sekretářka.

„Dobrý den, Anne, omlouvám se, že jsem tak vyběhla, ale...“

„To je v pořádku,“ přerušila ji Anne Rinaldiová. Ta byla zpravidla uctivá a věčná, ale teď byly z jejího hlasu cítit rozpaky. „Bill mi řekl, abych vám vyřídila, že si máte vzít volno, jak dlouho budete potřebovat. Na zítra za vás sehnal pana Dunmorea.“

„Dobře.“ Panebože, oni už to všichni vědí. No samozřejmě, vědí to přece tisíce lidí. Zítra to bude vědět celý svět. „Děkuju. Zítra ráno se ozvu.“

Nalila si whisky, znovu zaječela na Leu („Pojď sem dolů!“) a vytočila číslo na policii. Bernard jí sklenku whisky sebral a místo toho jí vtiskl do ruky hrnek s heř-

mánkovým čajem. Stihl připravit i sendvič se sýrem a okurkou, položil ho na stolek vedle telefonu. Zorganizovat věci a bojovat v přední linii, to byla vždycky její role. Byla v tom dobrá a Bernard to uznával. On měl jiné úkoly – poskytovat citovou oporu a postarat se o jídlo. Jakmile šlo o cokoli dalšího, Ruth měla pocit, že Bernie od ní potřebuje jasné instrukce. Položil před ni čistý list papíru a propisku, aby si mohla dělat poznámky, a zatímco mluvila s policií, neklidně přecházel po místnosti.

Telefon zvedl konstábl Anstruther. Asi před měsícem vypovídal – nijak oslnivě – jako svědek před soudem. Ve svých pětadvaceti už začínal plešatět a Ruth si dokázala představit, že ho u policie čeká dlouhá a úspěšná kariéra prolezlá korupcí. „Tady je soudkyně Oliphantová z Nejvyššího soudu v Kilbarchie. Můžu prosím mluvit s vyšetřovatelem Campbellem?“

„Přepojím vás,“ řekl s neskrývaným úsměškem.

Davy Campbell byl jedním z těch poctivých poldů. O jeho svědeckých výpovědích Ruth nikdy nepochybovala, nikdy z něj neměla pocit, že by se řídil heslem „účel světí prostředky“. Byl známý tím, že se k zadrženým choval férově, přinejmenším se o něm neproslýchalo, že by někdy někoho zmlátil v policejní dodávce. „Paní soudkyně Oliphantová, co pro vás můžu udělat?“

Ruth ho požádala, aby sledoval mobilní telefon Su a výběry z její karty Thomas Cook a souhlasila, že v půl osmé se u nich Davy s kolegou zastaví. Improvizovaným těsnopisem si zapisovala vše, na čem se dohodli. „A jak to video dostanu z internetu?“

Zaváhal. „Nahlaste to YouTube. Snad to stáhnou brzy. Ale abych byl upřímný, nikdy to neuhlídáte.“

„Ale přece musí...“

„Je to všude.“ Lidé se zpravidla báli nebo ostýchali skočit Ruth do řeči. V posledních pěti minutách už se jí

to ale stalo podruhé. „Lidi to sdílejí, šíří se to jako požár.“ Z hlasu Davyho Campbella nebyl cítit ani strach, ani ostych. Mluvil s ní jako s kýmkoliv jiným. „Můžete nonstop posílat hlášení na závadný obsah, ale nezastavíte to. Je mi líto, ale toho se nikdy nezbavíte. Měla byste se zaměřit spíš na to, jak najít svou dceru.“

„A vy se zaměříte na ty chlapy?“

„Jaké chlapy?“

„Na toho, který to natočil a zveřejnil. Na ty, co ji v podstatě *hromadně znásilnili*...“

„Všechno to s vámi probereme osobně v půl osmé u vás, ano?“

„Dobře, v půl osmé. Díky. Na shledanou, Dav...“ Zavěsil. Ruth položila telefon i hrnek s čajem. Sáhla znovu po whisky, vypila ji na ex a obrátila se k Bernardovi, který stále přecházel po pokoji. „Zapni si počítač a každý server, na kterém to video visí, nahlas pro závadný obsah.“

„A jak se to...“

Jediný, kdo tu mohl ostatním skákat do řeči, byla soudkyně Ruth Oliphantová. „Ježíšmarjá, já nevím! Prostě to zjisti, Bernarde, a pak se do toho dej a nepřestávej, dokud to úplně nezmizí.“

„Tak jo. A taky bysme měli varovat rodinu.“

Doprčic, to je pravda. „Můžeš zavolat Louise a Marii, aby v žádném případě nemluvily s novináři? A aby to nějak... šetrně řekly mámě?“

„Jdu na to.“

Ruth se zhluboka nadechla a vydala se nahoru, kde měla pokoj Lea.

Jak stoupala vzhůru, s každým schodem v ní narůstala zlost. Nedokázala si představit, že by Lea celou tu věc mohla ještě nějak zhoršit, ale kupodivu se jí to podařilo: stočená do klubíčka ležela na posteli, peřinu pře-

hozenou přes hlavu. Tohle dělala už odmalička, kdykoliv byla uražená. Ruth stála ve dveřích a potlačovala nutkání sebrat z nočního stolku dceřin milovaný MacBook a rozmlátit jí ho o hlavu. „Leo, vstaň. Vylez ven, Leo. LEO!“

Lea vykoukla zpod peřiny. „Prosím, nebuď na ni moc našťvaná.“

MacBook. Hlava. MacBook. MacBookhlava. „Našťvaná na Su?“ Vztek, s nímž Ruth na Leu hleděla, byl stokrát výmluvnější než slova. „Byla to snad Su, kdo na celé kolo vykřikoval: *Jedu...*?“ Ruth přistoupila k posteli, odmlčela se a pak o něco hlasitěji a lehce výhružným tónem zopakovala druhé slovo Leiny mantry z Coconut Lounge: „*Jedu...*“ Sklonila se až těsně k Lee, cítila její dech na své tváři: „*Jedu?*“

Třetí kapitola

Barcelona! Kéž by tohle viděla Lea, prolétne mi hlavou a ta myšlenka mě zároveň šokuje. Celé roky na mě byla hnusná a já, zoufalá oběť neopětované sesterské lásky, to snášela a trpělivě čekala. Ale kdyby tu teď byla se mnou a viděla, jak se blíží to nové, nezvykle barevné město, byla by bez sebe štěstím, začala by horečně spřádat plány a její nadšení by nakazilo i mě. Začínám být sentimentální.

Než s ní začala cloumat puberta, nechovala se ke mně špatně. Když nám bylo šest, přestěhovala jsem se k ní do pokoje, aby se jí líp usínalo, a bylo to hrozně fajn. No jasně, někdy, když jsem jí řekla, aby si už přestala číst a zhasla, dokázala hodiny nehtem škrábat po napnutém prostěradle, abych nemohla usnout. Zvuk, který to vydávalo, byl příšernější než cokoliv, co jsem si dokázala představit. Taký si pamatuju několik hádek o plyšáky (ona dostala růžového, já modrého, já jsem chtěla růžového a ona ho za žádnou cenu nechtěla vyměnit) a o pořádek (ona byla bordelářka, já měla ráda uklizeno). Ale jinak si vybavuju hlavně to, jak jsme se společně převlékaly za princezny, tancovaly, zpívaly a smály se, a jak jsem jí musela pořád něco vyprávět, protože ráda poslouchala. Táta říkal, že jsme jeho dvojčátka. Že jsme dvě polovičky jednoho celku.

Hormonální nákaza postupovala zpočátku pomalu: přestala se mnou ráno chodit do školy, vystěhovala mě ze svojí ložnice, trávila pořád víc času s Millii a s Natashou, přestala mě s sebou brát na nákupy a pomáhat mi s garderobou. Jak kolonizace Leina dívčího těla postupovala, její nevráživost vůči mně se začala stupňovat a přerostla v nenávist. Zpočátku jsem si byla jistá, že to přejde a zase se sblížíme, ale tahle naděje během let vyprchala. Naštěstí jsem měla i svoje vlastní kamarádky – hlavně Ashleigh z netballu a Jenny z debatního kroužku (neboli lesbu a hastrošku, jak je překřtila Lea). Minulý školní rok už se ke mně Lea na chodbě školy vůbec nehlásila. Náš poslední rozhovor před tím, než se začal plánovat ten společný výlet do Magalufu, vypadal zhruba takhle:

Já: Dobré ráno!

Lea: Nejsou to moje ponožky? Jo, JSOU moje. Už mě fakt sere, jak mi furt kradeš moje hadry. Koukej je sundat. (Snaží se zout mi levou botu.) Sundej je!

Táta (vejde do kuchyně, aniž tuší, co se děje): Guten Morgen a buongiorno! Teda já nutně, ale nutně potřebuju pořádný hrnek (přivoní k obsahu plechovky od kávy Lavazza) zeleného čaje.

Já (zouvám si boty, sundávám ponožky, podávám je Lee a mluvím dostatečně nahlas, aby táta pochopil, o co šlo): Na, Leo, vezmi si je. Nevěděla jsem, že jsou tvoje. Promiň.

Lea (vytrhne mi ponožky z ruky a zasyčí mi přímo do ucha): Nevěřím ti ani slovo, ty šikmovoká mrcho.

Proč se mi přesto po Lee stýská, hlavně po tom, co se stalo včera v noci? Proto, že s ní se člověk opravdu nikdy nenudí? Proto, že je moje dvojče, moje druhá polovička?

Ne. Pokud v naší rodině skutečně jsou nějaká dvojčata, pak jsou to Lea a máma. Úplně stejně se usmívají, stejně mluví a chodí, stejně vypadají. V tentýž okamžik je napadají úplně stejné věci (*Ne, je to vlevo! Moc slavný! To byl nevlastní otec.*). Dokážou se hádat tak zuřivě, že se celá třesu, a zatímco já jsem ještě úplně rozklepaná, ony už ani neví, o čem ten spor vedly. Mají padesát procent společné DNA: prostě matka a dcera jaksepatří. Pokud jde o tátu, u toho jsem nikdy společné geny neřešila. Díky tomu, že je muž, že je takový klidas a že je pořád tak nějak nablízku, mám prostě pocit, jako bych měla přesně tolik jeho genů jako Lea.

Lea nechtěla, abych s ní do Magalufu jela, a ani já o to nestála. Měla jsem dost svých starostí, měla jsem v plánu balit a ještě spoustu věcí přečíst. Seznam věcí, které jsem potřebovala před odjezdem na univerzitu zařídit, měl pět stránek a já byla sotva v polovině první. Po řadě urputných hádek s mámou a plačtivých scén v tátově pracovně se Lea konečně smířila s tím, že moje účast na cestě do Magalufu je nezvratný fakt. V týdnech, které následovaly, její averze vůči mně ještě vzrostla: „Hodlám ti rezervovat samostatnej apartmán. Nemysli si, že se tam s tebou budeme votravovat.“

Nejdřív jsem ji ignorovala, což byla strategie, kterou jsem měla za uplynulých šest let už nacvičenou. Týden před odletem jsem ale zjistila, že zatímco já mám během letu s Jet2 sedět v řadě 38, Lea, Millie a Natasha mají místa v řadě 3, a pohrozila jsem, že z celého výletu vycouvám. To ode mě byl chytrý tah, Lea si uvědomila, že musí aspoň předstírat vlídnost. A já, já byla tak blbá, že jsem pocítovala vděčnost – ne, dokonce nadšení – nad tím, že přestala dělat, jako by mě neviděla, že přesunula moje místo v letadle do 4. řady a zrušila rezervaci samostatného apartmánu. Před rodiči se se mnou dokonce normálně bavila. Já vím, bylo to vynu-

cené vnějšími okolnostmi, ale jako by se mi Lea vracela. Dvojčata už z nás asi nikdy nebudou, ale svítla mi aspoň naděje, že její nenávisť vůči mně nebude doživotní.

Když po mé výhrůžce, že nepojedu, Lea kapitulovala, začala pilně pracovat na vylepšení mého vzhledu a na tom, aby mi vštípila aspoň základní pravidla chování. Brýle byly absolutní tabu, po pár dnech jsem si nakonec zvykla na čočky. Moje vlasy rozdělené uprostřed pěšinkou, které Lea označila za „retardovsky splihlý chrouny“, si vzala do práce slečna Wesley ze salonu Vidal Sassoon, zkrátila je na mikádo sahající jen k bradě, zastříhla ofinu, přidala po straně dvě tři lokny, odbarvila pár karamelových proužků a pak prohlásila, že je čas na selfie. „Já jsem hotová, zkontrolujte si to, mladá dámo.“ Moje džíny z Marks & Spencer zmizely neznámo kam a nahradily je několikery šortky, které mě všude škrtily. Plavky v celku a plavecké brýle byly špatně, správně byly jediné bikiny (černé bez ramínek, oranžové s květinovým motivem, červené s bílými puntíky).

V šortkách a v topu držícím jen na šňůrkách zavázaných za krkem, bez brýlí, s drinkem v ruce a s muzikou puštěnou hodně nahlas jsem seděla na podlaze u Ley v pokoji a ona mi zatím na obličej nanášela korektor, podkladovou bázi, pudr, tvářenku, tužku na oči, řasenku, tužku na rty a lesk na rty, který sehnala speciálně pro můj tmavší odstín pleti. Každý večer mě namalovala, pak všechno setřela, očistila mi tvář a nechala mě, abych to celé zopakovala po ní. „Míň, proboha, tam ne, tuhle ne, víc, teď vypadáš jak transka, to je ono, ty se máš, mrcho, máš úplně úžasnou pleť.“

Každou noc jsem měla za úkol poslouchat skladby z Leina playlistu největších hitů z Magalufu, sledovala jsem ji, jak ve svém pokoji tančí, a pak jsem pod jejím dozorem tančila taky. „Ježíšikriste, zavři oči! Neukazuj

tím prstem! Trochu se do toho polož. Těma rukama už to stačí. Na, napij se, vypij to. A teď znova.“

Bylo rozhodnuto, že nejlépe na mě působí vodka, kterou jsem dokázala vypít v kombinaci s brusinkovým džusem nebo limonádou.

Taky mě učila mluvit sprostě: „Opakuj po mně: hovno, nasrat, kurva, do prdele.“ Štípala mě do ruky a chtěla po mně, abych nadávala úplně přirozeně.

„Au, do prdele!“ Zjevně se mi to ani jednou nepovedlo správně.

Den před odletem Lea zorganizovala skupinovou depilaci, na obočí i chloupky nad horním rtem jsme zaúčtovaly voskem i nití. Večer, zatímco máma a táta byli v divadle, se pak ve svém pokoji usadila na postel, aby zhodnotila mou závěrečnou zkoušku. Jakožto tradičně pilná studentka (a netradičně také studentka velmi souměřitelná) jsem v rámci navození správné atmosféry pustila skladbu ze seznamu Maga 1, cucla si vodky s brusinkami (a spoustou ledu), vykartáčovala si vlasy a oblékla si džínové minišortky a bílé bolerko. Pod sestřiným bedlivým dozorem jsem se s pomocí „osmi nepostradatelných pomocníků“, které nakoupila v parfumerii MAC, nalíčila. Po dalších třech drincích jsem byla na Maga zcela připravená a tančila jsem na píseň, jejíž text se skládal jen ze tří slov (jednou Lea nesouhlasně sraštila obočí, tak jsem zavřela oči a zkusila se do toho víc položit). Když jsem je zase otevřela, Lea už neseděla na posteli, ale tancovala spolu se mnou.

„Ty bláho, ona to dala!“ Zatímco se vlnila – dokázala se pohybovat naprosto přirozeně – vyťukávala něco na mém mobilu a pak mi ho podala. „Ale ještě schází jedna věc.“

Čau Jamesi, stálo ve zprávě, kterou napsala. Stav se. Mám pro tebe překvápko.

James byl členem debatního kroužku naší školy, na kterého jsem udělala obrovský dojem svou závěreč-

nou řečí v diskusi o trestu smrti (argumentovala jsem ve prospěch trestu smrti, což bylo zpočátku obtížné – protože jsem osobně proti němu – ale nakonec jsem přesvědčila dokonce i samu sebe). Díky mně naše škola v debatní soutěži vyhrála. James mi blahopřál a během studijního volna před závěrečnými zkouškami jsme se každý den scházeli v Mitchellově knihovně. První pu-su, ještě takovou suchou, jsme si dali den před zkouškami. Druhá, už mnohem vlhčí, následovala, když jsme se dozvěděli výsledky zkoušek. James se hlásil na práva do Oxfordu a díky výsledkům závěrečných zkoušek měl jistotu, že ho vezmou, já se zase díky nim dostala na medicínu do Edinburghu.

„Nemůžeš vyrazit do Maga jako frigidka zabouchnutá do nějakýho suchara. Než o ten svůj poklad přijdeš s nějakým cizím nadupaným frajerem, musíš bejt dobře připravená,“ prohlásila Lea. „Tak se na něm povcič, než se naši vrátěj, a pak mu koukej dát kopačky.“

James, vyvedený z míry mou nenadálou proměnou, se toho večera dostal na druhou metu, ale to jen díky tomu, že jsem mu chytla ruku a zasunula si ji pod bolerko, k okraji své růžové podprsenky. Po sedmi sekundách rozpačitého ticha James ruku zase stáhl. Napadlo mě, a ne poprvé, jestli James není gay. Ale kopačky jsem mu nedala.

Když James odešel – Lea byla s partou někde venku, naši ještě stále vstřebávali Hamleta odehrávajícího se v opuštěném plaveckém bazénu někde v Govanhillu – odlíčila jsem se, oblékla se do pyžama, nasadila si brýle, pustila skladby ze seznamu Maga 5 a začala si vybírat fotky Ley, které jsem si chtěla připíchnout na stěnu ve svém pokoji na koleji v Pollock Halls v Edinburghu.

Je smutné, že fotek z doby, kdy byla Lea miminko, je tak málo, hlavně když člověk zná důvod.

Čtvrtá kapitola

Ruth se nosem skoro dotýkala nosíku své dcerky. Lea sebou vrtěla, jako obvykle. A jako obvykle plakala. Snad měla být Ruth s pokusy o kojení vytrvalejší. Třeba by tím předešla těm následujícím rokům plným náladovosti a řvaní. Ale měla toho tehdy až nad hlavu. Začalo to návštěvami sociální pracovnice Katie Morrissonové. Su byly dva měsíce a už měsíc žila s Bernardem a s Ruth. Skvěle si u nich zvykla a pravidelné týdenní návštěvy sociální pracovnice probíhaly až dosud bezproblémově. Všechno dělali správně. Malá Su byla zdravá a spokojená. Maminka, tatínek, babička, dědeček i tetičky Maria a Louise z ní byli naprosto unešení. Nebylo potřeba dělat si žádné starosti.

O svém těhotenství Ruth nikomu neřekla, dokonce ani Bernardovi. Když se o týden zpozdlila s periodou, přisoudila to dramatické změně životního stylu a tempa. Po dalším týdnu bez menstruace, když už začínala pocítovat napětí v prsou, si udělala test. Během dní, které následovaly, očekávala, že začne krvácet a bude po všem, jen se modlila, aby to bylo dřív než v posledních dvou případech, kdy nakonec porodila nedovyvinuté mrtvolky. Těhotenství navíc narušilo všechny ty rituály, jimiž si postupně budovala vztah k Su, a to ji štvalo. Starosti jí dělalo i to, že se náhle začala cítit

skleslá, bez nálady. Přemýšlela, co tomu řeknou lidé ze sociálky, kteří ji nabádali, ať bere antikoncepci, aby přesně takové situaci předešla. Jednou, možná dvakrát si prášek zapomněla vzít – žila tehdy hrozně hekticky a navíc nebyla na pravidelné zobání pilulek zvyklá. Ještě pár dní o tom uvažovala a nakonec se rozhodla, že nemá smysl oddalovat nevyhnutelné a že si nechá těhotenství ukončit.

V půl dvanácté dopoledne uložila Su do kočárku a vydala se na půlhodinovou cestu směrem k nemocnici. Během dopolední vycházky miminko vždycky tvrdě usnulo a spalo dvě nebo tři hodiny v kuse. Když vstoupila do parku Kelvingrove, uvědomila si, že se jí třesou nohy. Když došla k Argyle Street, po tváři se jí koulely slzy. Všechno si promyslela a věděla, že se rozhodla správně. Proč měla čekat na bolestivý a deprimující potrat? Jak ale mívěla uměleckou galerii v Argyle Street, nemohla z hlavy vypudit myšlenku: *Co kdyby...?*

Nesmysl, pokusila se sama sebe přivést k rozumu, zatímco mívěla bar Saskia, kde právě otevírali. *Co kdyby to tentokrát vyšlo? Co kdyby skutečně mohla mít vlastní dítě?*

Sama sebou pohrdala za to, že vůbec připustila, aby jí takové myšlenky proletěly hlavou; zkontrolovala, že Su spí, zabrzdila kočárek a vstoupila do baru. Jestli to má zvládnout, potřebuje panáka.

Ten den bylo hezky, svítilo slunce a barman nechal dveře otevřené, takže Ruth mohla od svého stolku u dveří kočárek s dítětem snadno kontrolovat. Když měla whisky napůl vypitou, zabrala se do svých myšlenek tak, že přestala sledovat kočárek a zaměřila se výhradně na svou sklenici. *Co kdyby?*

Když dopila, byla už zcela rozhodnutá, že věcem nechá přirozený průběh. S pocitem viny, že alkohol, který právě vypila, by mohl uškodit jejímu nenarozenému

dítěti, poplašeně vystoupala těch pět šest (ne víc) schodů, které její stůl dělily od kočárku.

„To je vaše dítě?“ U kočárku stála asi třicetiletá blondýna s mobilem u ucha.

Ruth ji zevnitř neviděla a její slova zatím nevnímala jako obvinění. „Ano,“ odpověděla klidně.

„Vydržte, prosím, zjistím to...“ Žena měla na krku visačku se znakem glasgowské radnice. Sociální pracovnice. Do prdele. V tomhle městě je snad na ulici víc sociálních pracovníků než vajglů. „Jste paní Oliphantová z Park Street 13?“

Jako skoro všechny přenosné věci, které Ruth vlastnila, i kočárek byl opatřen její jmenovkou a adresou. Bylo to to nejlepší, co se v té době dalo koupit, a stál celé jmění. Hned ten den, kdy si ho přivezla z obchodu Mother Care, přišla Ruth na vnitřní stranu korbičky cedulku se svým příjmením a adresou. „Ano. Jsem Ruth Oliphantová. Tohle je moje dcera.“

Žena se zahleděla na Suinu tmavou tvářičku. „Skutečně?“

„Adoptovali jsme ji z Jižní Koreje. Před měsícem. Můžete se zeptat...“ Ruth se zarazila, nemělo cenu ženě radit, aby si detaily ověřila u svých kolegů. Do prdele, do prdele, do prdele. Už to nejspíš udělala. Ruth políbila spící miminko na čelo, aby dala najevo pouto, které ji k němu váže. Žena pohlédla na dítě, pak na Ruth a do telefonu řekla: „Je tu jeho matka, díky. Jo, nashle.“ Zavěsila. „Někdo vám ji klidně mohl odvézt.“

Ruth odpověděla tak klidně, jak to jenom dokázala. „Ne, nemohl. Celou dobu jsem na ni viděla. Měla jste se podívat dovnitř. Seděla jsem hned tady u stolku.“

„Je z vás cítit alkohol.“

„Mrzí mě, jestli jsem vás polekala. A díky za vaši starostlivost.“ Odbrzdila kočárek, a když spěšně kráčela zpátky domů, nohy se jí třásly ještě víc než předtím.